

מסורת הש"ס

מרובה פרק שביעי בבא קמא

עב.

עין משפט
נר מצוה

(א) פסחים קכ. חולין טז.
ו. קמח. זמח. ג.
(ב) חולין טז. ויל' ריש ב.
(ג) ריש' ד' (ו) ויל' (ז)
(ד) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(ה) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(ו) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(ז) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(ח) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(ט) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(י) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(יא) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(יב) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(יג) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(יד) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(טו) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(טז) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(יז) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(יח) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(יט) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כ) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כא) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כב) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כג) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כד) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כה) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כו) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כז) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כח) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(כט) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)
(ל) ריש' ד' (ז) ויל' (ז)

מוסף רש"י

אינה לשחיטה אלא
לבסוף. אין להשיטה
קרייה שחיטה אלא בשופה
(חולין כס:)

דלא אכלי בשרא דמורא. לא דקדקתי טעמו של דבר: ומאי
שנא סיפא. כיון דרשא אפי' לא עמד בדיון [א]קאמר רחמנא דחמשה
בקר ואפי' חמשה חלאי בקר סיפא כשמת אביו ואחר כך טבח
ומכר למת לא יטלם לאחיו את חלקם: ועצמו. כולו משמע: ש"מ.
מדקדקתי מתניתין השוחט חולין בעורה
חייב: אינא לשחיטה אלא לבסוף.
הלך כל כמה דענה דמריה קא
טבח ובגמר שחיטה הוא דמימסר
בהנאה: כגון ששחט מיעוט סימנין
כחון וגמרן בפנים. אוי' השלימן לרוב
דבגמר טביחה הוא דלימסר ועד
השחט דמריה קא טבח: אינא
לשחיטה. אין שחיטה נקראת אלא
לבסוף. ונפקא מינה לענין הממש
בדקדקס חוץ למקומם או חוץ לזמן
או מתבטל שאלו לשמן אינה מחשבה
אח"כ חישב כסוף שחיטה: מפסילה
ועד סוף. וכל כמה דחשיב היא
מחשבה: חולין שנשחטו בעורה.
פלוגתא היא במסכת קדושין (דף
נח.) אי דאורייתא היא אי דרבנן:
דאי
ור' יוחנן אמר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף א"ל רב חביבי מחזנא לרב
אשי לימא קסבר רבי יוחנן "חולין שנשחטו בעורה לאו דאורייתא
דאי
התם אותם לנביסם ולא נבטיסם לנביסם אכל ממון דהכא שהכפל ד' וה' יולאין ממנו דהיינו במהם הוא מורש לנביו לפיכך זה הקנס
מורש לנביו ועוד נראה לר"י דרבה ור' נחמן דהכא לא פליגי אסוגיא דרבה ואביי דפרק נערה (סו. דמייירי הכא כולה מתניתין
כשעמד בדיון ואמר ליה חייב אתה ליתן לו דכ"ג אדם מורש לנביו קנס כיון דא"ל חייב אתה ליתן לו ולא שייך השחט למספר
ארישא לפולגו בדדיה בטבח ומכר בחי' אביו בין עמד בדיון ללא עמד בדיון דהו' לא היו קנס דאפי' כ
בסיפא מת אביו ואח"כ טבח דפטור משום דבעינן וטבח כולו באיסורא וליכא וחדוש זה אינו יכול להשמיטין אלא במת אביו ואח"כ
טבח ומכר אכל מעיקרא דסביחא ליה חמשה בקר אמר רחמנא ולא חמשה חלאי בקר וידינו טעמא דמפטר בסיפא פריך שפיר דלפולגו
וליתני דדידיה במה דברים אמורים כשעמד בדיון ואמר לו לא תן לו אכל לא עמד בדיון פירוש שלא אמר לו לא תן לו אלא חייב אתה
ליתן לו וטבח ומכר ואח"כ מת אביו פטור מטעם ולא ה' חלאי בקר [א]דיינו טעמא דסיפא דסיפא נמי מייירי בלא עמד בדיון בחי'
אביו שלא אמר לו לא תן לו אלא חייב אתה לו אם כן כנס נקט בסיפא מת אביו ואחר כך טבח דבזה הענין אפי' טבח ואחר כך
מת נמי וקנס נראה דוחק פירוש זה דמאחר דמועלת העמדה בדיון דחייב אתה ליתן לו לענין שחשבו כאלו וזה שיכול להוריש לנביו
אם כן גם לענין זה חושיל שישחט כאלו נמחייב לנביו [א] והיה דפרק נערה (סו.) לענין קרבן שזבעה אפי' כמו שמוכח מחילת הסוגיא דלענין קרבן שזבעה
שאל אבי לרבה ועל זה השיבו כי קאמינא ממון הו' לרבי שמעון להחייב עליו קרבן שזבעה להורישו לנביו שאם מת ותבעוהו אחר
מימת אביהם קנס שהיה חייב לאביו והעמידן בדיון ונמחייבם לו בדיון וכפר ושזבע ואחר כך הודה הואיל ואגללי מילתא דנשעת
שפול ליד היורשים כבר היה ממון אלא אביהם שהרי כבר עמד עליו בדיון ונמחייב לו ולא היה יכול להודות ולהפטר מהן אם כן
לנבי דידהו אין עקרו קנס וה"ל דומיא דפקדון דקרא וממחייב עליו קרבן שזבעה אכל אם לא עמד בדיון אפי' שהיורש יורשו מכל
מקום אין דומיא דפקדון ולא מחייב בטעמו קרבן שזבעה אפי' העמידוהו בדיון ונמחייב להו בדיון ואחר כך עתה כשנבעוהו כבר ושזבע
והודה שהרי עיקרו קנס והא דאמר נהר הכי דאיטריך קרא ויחש לעמדה בדיון ובגרה ואחר כך מתה דהתם כי קא ירית מינה
קא ירית [א]מכל מקום אין דומיא דפקדון אפי' ירשה נא ליד האב עכשיו הואיל ותחילתו קנס לגבי ידיה וידיה [א]אפי' מתה אחר
שגרה עיקרו קנס מיקר לגבי האב ולא ממחייב קרבן שזבעה ואם תאמר בפרק אלו נערות (סו. דף נח.) ושם ד"ה (ש) דקבעי ים נגר בקבר
ופקע אב אין נגר לו פקע אב ואמאי פקע אב כשי' נגר בקבר נהי דאין לו מכאן יהיה לו מתח ירשה שירש את בנו כיון דקנס
נמי נגר ירשה הוא יש לומר דהתם אין יכול לזכות מכה שהבט לא היה ראיה לזכות בו מעולם [א] ואם תאמר וכי צעי מעיקרא יש
נגר בקבר ודבנה הו' האף יכול להיות של בנה הלא אינה יכולה להוריש דקאמר צעיה נהרייתא יש נגר בקבר ופקע אב יש
לומר דבעי' קמייתא הו' בנשט ופגם דהו' ממונא ומורשת שפיר לבנה אפי' דבשט ופגם איתקש לקנס כדמתן בפרק נערה (סו. דף
נח.) לא הספיקה לעמוד בדיון עד שמת האב הרי הן של עמא משמע דבנשט ופגם נמי קאי מדקתני הרי הן לשון רבים היינו דוקא
לענין גביית האב איתקש לקנס כדכתיב ונתן האיש השוכב עמה לאביו הנערה חמשים וגי' ודרשין הגאון שבי' נ' מכלל דאיכא
בשט ופגם ואית דדריש תחת אשר עינה מכלל דאיכא בנשט ופגם אכל הכא נהי דמפטר המאנס מן הקנס לפי שאין יכולה להוריש שלא
זכתה בו מנשט ופגם דהו' ממונא לא מפטר: דא' ישנה [א]שחיטה מתחילה ועד סוף בבי שחיט פורתא ב'. ממאי דחייב רחמנא
חולין בעורה ואשחטי חוץ לא מצי למפרך אי ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף מצי שחטה פורתא אקרה ואידך מחתך עפר בעלמא
הוא אפי' דליכא למימר דמחייב אהוא פורתא כמו שאפרש בסמוך דכיון דאין שם פסול אחר אלא דשחטי חוץ לבדו איכא למימר
דכחי חייב רחמנא אכל כשי' פסול אחר עמו אז יש לפטור אפילו למ"ד ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כיון דבסוף שחיטה הו' כמחתך עפר
בעלמא: ב' קבחי' אהוא פורתא בחי'. תימה כיון דסוף השחיטה פוסלת אין לו להמחייב אפורתא קמא אפילו למ"ד ישנה לשחיטה
מתחילה ועד סוף דמחייב בפי' דחולין (דף טז:) דפרין מהיהא דאיער בה פסול בשחיטה בין קודם פסולה בין לאחר פסולה אין
טעמא בגדים כהואיל קודם פסולה טעמא בגדים לאחר פסולה אין טעמא בגדים ואי אחרת ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף
יפולגו נמי בשחיטה ומשי נתקלקלה בשחיטה קאמרת כיון דנתקלקלה בשחיטה לבסוף איגללי מילתא למפרע דמעיקרא לאו שחיטה
היא כלל ואחרת קלקול מפ' ר"ת דלא דוקא נתקלקלה בגוף השחיטה כגון נחר ומעקר אלא אפי' נתקלקלה ע"י מלאכה שעשה כשעת
שחיטה דומיא דאיער בה פסול כהואיל דמייירי בפסול מלאכה דאי לא הו' אחי' תקשה לו יפולגו נמי בשחיטה בפסול מלאכה
אלמא משמע התם דאפי' למ"ד ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כשאיכא פסול באמצע אין מחילת השחיטה שחיטה וי"ל דהכא נמי
הי"מ לאקשוי ליה אלא בלא הכי מסלק ליה שפיר: ל"מא קבבר רבי יוחנן חולין שנשחטו בעורה לאו דאורייתא. ותקשה דדיה
אדידיה דאיהו גופיה אמר בפרק האיש מקדש (קדושין דף טז.) חולין שנשחטו בעורה לאורייתא ויליף לה מקרא:

דאי

